

- 69 Καὶ ἔστοντας νὰ ἀπομείνη ἀλαφρωμένος,
70 διατὶ ἦτον ὁ βιζίρης μισσεμένος,
 ἦβαλε γνώμη στὰ νησὰ ν' ἀράξη
 καὶ ξέχωρα τὴν Πάρο νὰ ρημάξη.
- p. 6 Καὶ φεύγει ἀπ' τὰ Χανιά καὶ ξεπορτίζει,
 τὰ κάτεργά του ὅλα ξαρμπουρίζει.
- 75 Πρῶτο νησί, ὅπου 'βρηκε νὰ πιάση,
 ἦτονε στὴ<v> Πολύκανδρο καὶ 'ράσσει.
 Κ' οἱ γέροντες ὡς εἶδα τέτοιον πρᾶμα,
 μὲ τὸ κανίσκι πάραντας ἐδράμα.
 Καὶ τὸν Καπλὰν-πασᾶ ὅλοι προσκυνοῦσι
- 80 καὶ θέλημα ἐζητήσασι νὰ βγοῦσι.
 Μὰ αὐτόνος σὰν ἐδέχθη τὸ κανίσκι,
 πρόφασι τῷ γερόντῳ τοὺς εὕρισκει,
 πὼς θέλει τὰ χαράτσια ὅπου χρωστοῦσι,
 ἀλλέως στὴν καδένα ὅλοι νὰ μποῦσι.
- 85 Καὶ μὲ τὸ λόγο ἠπαιξε λεβάδα,
 δίδουν οἱ σκλάβοι δυνατὴ παλλάδα.
 Καὶ τόμου ἀπ' τὴν Πολύκανδρο μισσεύγει,
 σὰν τὸ λεοντάρι ξάφτει καὶ ἀγριεύγει,
 θέλοντας 'ς κάθε τόπον διὰ νὰ σώση,
- 90 πάθη τῶν Χριστιανῶν πολλὰ νὰ δώση.
 Σπεδίζει δύο κάτεργα μὲ βία
 καὶ ἦδωκε καὶ τῶν μπέηδων ἐξουσία
 νὰ πᾶσιν εἰς τὴν Σίκινο καὶ τότες
 τσί γέροντες νὰ πάρουν καὶ τσί Νιῶτες·
- 95 καὶ ἀπῆτις τσί σηκώσουσι, νὰ 'ρθοῦσι
 εἰς τὸ Δεσποτικὸ νὰ τὸν εὐροῦσι.

- p. 7 Μισσεύγει τὸ λοιπὸ ὁ πασαῖς καὶ πιάνει
εἰς τὸ Δεσποτικὸ καὶ ἄλλο δὲν κάνει.
Μονάχα τὸν Κιοσὲ πάραυτα κράζει
100 νὰ πάρη τὴν βουλήν του ᾽ς τὰ λογιάζει.
Λέγει του: «Εἶντα μοῦ λές ᾽ς τοῦτο νὰ κάμω;
Ἐγὼ ᾽λεγα στὴ Σίφινο νὰ δράμω,
μὲ ἀπόφασι νὰ τήνε ξεμπιτάρω,
γυναῖκες καὶ παιδιὰ καὶ ἄνδρες νὰ πάρω·
105 γιὰτὶ ἔχω γροικητὰ –καὶ κάτεχέ το–
τὸ πλοῦτος ἐκεينوῦ τοῦ Μιχελέττο·
καὶ ἐμένα τὰ χαράτσα μου κρατίζει
καὶ χαρανιὰ καὶ τσόχες μὲ στολίζει.
Καὶ ὄξω ἀπὸ τοῦτο πέμπει καὶ μεγάλα
110 σοκκόρσα εἰς τὸ Κάστ<ρ>ο πλιὰ παρ' ἄλλα
καὶ τσ' ὀρισμοὺς ποτὲ δὲν ὀμπιδίρει,
μηδὲ καὶ ἐμέ, μηδὲ καὶ τοῦ βιζίρη.
Μὰ τοῦ Κιοσὲ πολλὰ τοῦ ντεσπιαζέρει
καὶ τοῦ Καπλάν-πασᾶ φιλεῖ τὸ χέρι,
115 πάσχοντας τὴν βουλήν του νὰ γυρίση
καὶ ἀκούρσευτη τὴν Σίφινο νὰ ἀφήση,
γιὰτὶ ἦτονε περίσσα φιλεμένος,
μὲ αὐτὸν τὸν Μιχελέττο ἀγαπημένος.
- p. 8 Καὶ ἦπασχε μὲ τὰ λόγια νὰ μαλάξη
120 τὴ γνώμη τοῦ πασαῖ νὰ τὴν ἀλλάξη.
Λέγει του: «Διὰ τὴν ὥρα μὴ γυρέψης
τὴ Σίφινο νὰ πάγης νὰ κουρσέψης.
Καὶ γροίκησε τὰ λόγια τὰ δικά μου,
σὰ δοῦλός <σου> πιστὸς πού ᾽μαι, πασαῖ μου.
125 Καὶ ἐγὼ σοῦ βρίσκω χώρα νὰ πατήσης,

τὴν Παροικιά, ὅπου νὰ εὐχαριστήσης,
 πρᾶγμα πολὺ καὶ ἀνθρώπους νὰ τσῆ πάρης
 καὶ ὀλότελα νὰ τήνε ξε<μ>πιτάρης.
 Καὶ ἄ θές νὰ ᾽δῆς, πασᾶ μου, τὴν ἀλήθεια,
 130 ᾽δὲ τῶ Φραγκῶ ποιοὶ δίδουσι βοήθεια.
 Μόνο ἀπὸ τὴν Παρκιὰ τῶς κουβαλοῦσι
 σοκκόρσο διὰ νὰ μᾶσ<ε> πολεμοῦσι.
 Καὶ δὲν ψηφοῦν τὸ γράμμα τοῦ βιζίρη,
 μηδὲ κανεῖς τως δὲν μᾶς ὀμπιδίρει·
 135 καὶ εἶναι καθολικὰ χαῖνεμένοι
 καὶ μὲ τοὺς Φράγκους εἶναι ὄλοι δοσμένοι.
 ᾽Σ κοντολογία ὅσους καὶ ἂν ἔχη ἡ Πάρου
 πέτουνται μὲ τσι Φράγκους καὶ ἔχου θάρρος.
 Σμίγουσι μετ' αὐτοὺς καὶ χαῖνετεύγου
 140 καὶ ἐμᾶς δὲν μᾶς ψηφοῦν, μηδὲ γυρεύγου.
 Νὰ ᾽δῆς ξεχωριστὰ τσι μαγατζᾶδες,
 πόχουν οἱ προεστοὶ πραγματευτᾶδες,
 p. 9 γεμάτους τσι καφέδες καὶ ληνάρια,
 τυριά καὶ ρύζα, λάδια καὶ σιτάρια,
 145 σίδερα καὶ σχοινιά, τάβλες καὶ τράβες.
 Καὶ σκλάβους ἀγοράζουσι καὶ σκλάβες
 ἀπὸ τσι Μουσουλμάνους τσι ἐδικούς μας·
 γιὰ ταῦτα δὲν ψηφοῦν τοὺς ὀρισμούς μας.
 Τοῦτᾶ ᾽λεγε ὁ Κιοσὲς σὰν καταδότης
 150 τσῆ Παροικιᾶς καὶ ᾽πίβουλος προδότης.
 Καὶ ἤκαμε τὸν πασᾶ καὶ ἐπίστευσέν του
 καὶ εἰς ὅ,τι καὶ ἂν τοῦ ζήτα ἐπήκουσέν του.
 Βάνει βουλήν κακὴν καὶ ἀποφασίζει,
 φουσκώνει δυνατὰ καὶ ξαφορμίζει.

155 Δίδει όρδινιά να στέκουν άπαρκιᾶδοι
οί μπέηδες να φύγουσι τὸ βράδυ.

Εμμανουήλ Κριαράς επιμ., *Λεηλασία της Παροικιάς Πάρου: κρητικόν ποίημα του 17ου αιώνας*, Τύποις Παρασκευά Λεώνη, Αθήνα 1938.